

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2012 r.

sprawy **T. M.**

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 15 września 2011 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 24 maja 2011 r.,

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. oraz art. 636 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżyciela prywatnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego L. C. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 września 2011r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 24 maja 2011 r., którym uniewinniono oskarżonego T. M., od popełnienia czynu z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wniesionej w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucono rażące naruszenie przepisów prawa procesowego przez Sąd odwoławczy mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., przez zaniechanie wszechstronnej kontroli odwoławczej wyroku Sądu pierwszej instancji oraz braku rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu

wyroku Sądu odwoławczego do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji oskarżyciela prywatnego, co doprowadziło, zdaniem autora kasacji, przez zaaprobowanie stanowiska Sądu I instancji w zakresie ustalonego stanu faktycznego, do utrzymania w mocy orzeczenia wydanego z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego okazała się oczywiście bezzasadna. Zarzuty zawarte w kasacji sprowadzają się do kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji, co z oczywistych względów nie stanowi zarzutu o charakterze kasacyjnym. Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w osobistej apelacji oskarżyciela prywatnego. W szczególności wskazał na zeznania świadka K.L., które pod ochroną art. 7 k.p.k., uznał za wiarygodne, a oceny tej nie można uznać za dowolną. W treści kasacji pełnomocnik oskarżyciela prywatnego również nie wskazał na takie cechy owej oceny, które świadczyłyby o nieracjonalności lub nierzetelności w sposobie oceny tego dowodu przez sądy obu instancji. Należy podkreślić, że podstawowym powodem wydania wyroku uniewinniającego były niedające się rozstrzygnąć wątpliwości co do sprawstwa czynu zarzuczonego prywatnym aktem oskarżenia, których to wątpliwości postępowanie dowodowe nie usnęło. Prawidłowo w takiej sytuacji Sąd pierwszej instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na regule wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k, co zaakceptował w swoim orzeczeniu Sąd odwoławczy.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.